

บทที่ 1

บทนำ

เหล็กเป็นธาตุที่จำเป็นต่อการเจริญเติบโตของพืช การขาดธาตุเหล็กจะมีผลต่อการสร้างผลผลิตของข้าวโดยจะมีผลกระบทต่อโครงสร้างของคลอโรฟลาสต์และทำให้การสังเคราะห์โปรดีนของข้าวลดลง ซึ่งมีผลต่อการสังเคราะห์แสงของข้าวทำให้ผลผลิตของข้าวลดลง สำหรับข้าวนานาสวน (ปลูกในสภาพน้ำแข็ง) จะไม่มีปัญหาในการขาดธาตุเหล็กเนื่องจากในสภาพน้ำแข็งมีธาตุเหล็กอยู่ในรูปที่พืชสามารถดูดไปใช้ได้ (Fe^{2+}) ในปริมาณสูง แต่ข้าวที่ปลูกในประเทศไทยสวนใหญ่ประมาณ 75% ปลูกอยู่บนพื้นที่ชลประทานซึ่งไม่สามารถที่จะควบคุมน้ำได้ และไม่มีน้ำแข็งในพื้นที่นาโดยเฉพาะช่วงเวลาที่ฝนทึ่งช่วงการขาดธาตุเหล็กอาจเกิดขึ้นได้ ในสภาพดินแห้งของนาที่ฝนตกทึ่งในข้าวไร่ และพื้นที่นาที่มีดินเป็นด่าง หรือพื้นที่นาที่เป็นดินเนื้อปูน (calcareous soil) ที่มี pH สูงๆ (pH อยู่ในช่วง 7.3-8.5) ในพื้นที่ที่มีภูเขาหินปูนทำให้ความเป็นประโยชน์เหล็กในดินต่ำ และไม่เพียงพอต่อการดูดใช้ หรือ เพราะลดขอบเขตการเคลื่อนย้ายและขอบเขตการเมtabolism (metabolism) ของธาตุเหล็กที่ถูกขัดขวางโดยไอออนตัวอื่นๆ (Foy, 1983) ซึ่งจะทำให้ข้าวขาดธาตุเหล็กได้ด้วย

มีรายงานว่าในต่างประเทศพันธุ์ข้าวมีสมรรถภาพในการใช้ธาตุเหล็กต่างกันในพืชหลายชนิด อาทิ เช่น ถั่วเหลือง ถั่ว chickpea ข้าวโพด รวมทั้งข้าวด้วย (Neue et al., 1990) ดังนั้นความทนทานต่อการขาดธาตุเหล็ก น่าจะเป็นลักษณะทางพันธุ์กรรมที่เป็นประโยชน์อย่างหนึ่งโดยเฉพาะสำหรับข้าวที่ปลูกในพื้นที่ที่มีปัญหาการขาดธาตุเหล็ก

ในพันธุ์พืชที่มีสมรรถภาพในการใช้ธาตุเหล็กเหล่านี้ ได้พบกลไกในการดูดใช้ธาตุเหล็กเมื่อขึ้นอยู่ในดินที่ขาดเหล็ก โดยพืชจะมีการพัฒนาเพื่อปรับตัวให้เข้ากับสภาพภาวะขาดธาตุเหล็กทึ่งในพืชใบเลี้ยงคู่ (dicot) พืชใบเลี้ยงเดียว (graminaceous monocots) และพืชใบเลี้ยงเดียวที่ไม่ใช้พืชตะกูลหญ้า (nongraminaceous monocots) โดยพวงพืชตะกูลหญ้าจะมีกลไกในการตอบสนองต่อการขาดธาตุเหล็กโดยมีการปลดปล่อยสาร non-proteinogenic amino acids หรือที่เรียกว่า phytosiderophores ซึ่งจะมีการตอบสนองสูงมากในกรณีที่พืชขาดธาตุเหล็ก โดยสาร phytosiderophores จะจับกับธาตุเหล็กที่ไม่เป็นประโยชน์ ให้กลไยเป็นธาตุเหล็กที่เป็นประโยชน์ในรูป Fe-phytosiderophores และพืชสามารถดูดธาตุเหล็กไปใช้ประโยชน์ได้ (Marschner, 1995)

ตั้งนั้นการศึกษากลไกทางสีรีและโนเมเลกุลที่กำหนดสมรรถภาพในการใช้ชาตุเนลลิกจะช่วยเป็นแนวทางในการเพิ่มปริมาณผลผลิตของข้าวให้มากกว่าเดิมหรือลดความเสี่ยงที่เกิดจากภารชาดชาตุเนลลิกในข้าว ซึ่งอาจเป็นแนวทางหนึ่งในการช่วยแก้ปัญหาดังกล่าวข้างต้น

อิชสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright © by Chiang Mai University
All rights reserved